

lovgivningen naturligvis skal indrettes således, at den enkeltes dagligdag ikke bureaukratiseres.

Sammenkomster med fælles spisning i forskellige sammenhænge - lige fra fælles kagebord, fælles midt-dage til den spidstegte pattegris - i foreninger, i menighedshuse, på campingpladser, på skoler, i børnehaver, på biblioteker o.s.v. kan have karakter af private arrangementer, men kan også have et omfang, så man må sige, at de bør være underlagt kontrol af det offentlige. Grænsen mellem det, der er omfattet af lovforslaget, og den private sfære bør drages på en sådan måde, at man sikrer, at deltagere i forskellige arrangementer er bevidst om og finder det naturligt at antage, at tilberedelse af maden i den konkrete situation er et privat anliggende. Her vil det være af betydning, at der kun er adgang for en lukket kreds, at maden medbringes fra private hjem, størrelsen af arrangementet m. v., mens madlavning til større arrangementer, hvor der er almindelig offentlig adgang, normalt vil foregå under ansvar over for fødevarerlov-givningen.

Endelig må man være opmærksom på, at der også er et hensyn at tage til de virksomheder, der lever af at omsætte varer til private, diner transportable, frugt og grøntforretninger, røgerier og fiskehandlere m.fl. Der er en del tilfælde, hvor vareomsætningen fra privatboliger, fiskekuttere, landejendomme o.l. antager et omfang, som påfører godkendte virksomheder, især detailvirksomheder, en ikke rimelig konkurrence.

Til stk. 3.

Bestemmelsen svarer for så vidt angår tobak og lægemidler til reglen i levnedsmiddelovens § 10, stk. 4.

Bestemmelsen har til formål at afgrænse lovens anvendelsesområde i forhold til en række produkter, der nok er bestemt til at indtages - passere den menneskelige fordøjelseskanal -, men som ikke kan betragtes som fødevarer i almindelig forstand.

Drikkevand er ikke omfattet af loven, idet det reguleres i medfør af vandforsyningsloven.

Tobak falder uden for den gældende levnedsmiddelov og anses ikke for et fødevarer, selv om skråto-bak ligesom tyggegummi delvis fortæres. Regler om advarselsmærkning, tjæreindhold m. v. vedrørende tobak er fastsat af Sundhedsministeriet. Den gældende regel i levnedsmiddeloven, som giver mulighed for fastlægge bestemmelser om anvendelse af tilsætningsstoffer til tobak, er aldrig blevet udnyttet og foreslås afskaffet.

Forslaget om, at midler, som anvendes til afvænnning af mennesker, som er afhængige af tobak eller alkohol, undtages fra lovens område, er medtaget for at præcisere lovens anvendelsesområde. Afgræns-

ningsproblemet er specielt knyttet til tobaksafvænningsmidler, idet alkoholafvænningsmidler som antabus o.l. allerede betragtes som receptpligtige lægemidler. Nogle tobaksafvænningsmidler er allerede rubriceret som lægemidler, og produkterne har et klart og specifikt formål, som ikke naturligt er omfattet af fødevarerbegrebet. Der kan være tale om anvendelse af stoffer med farmakologisk virkning (f.eks. nikotin), eller stoffer, som man normalt ikke vil acceptere anvendt som tilsætningsstoffer til fødevarer. Tobaksafvænningsmidler kan til en vis grad siges at befinde sig i en gråzone, og forslaget skal derfor ses som en naturlig konsekvens af, at det er Sundhedsministeriet, som har ansvaret for at regulere tobaks indhold af skadelige stoffer, reklame for tobak og forebyggelse af misbrug af tobak og alkohol, samt at en række midler allerede betragtes som lægemidler. Anvendelse af midler som led i afvænningsprocessen hører naturligt sammen med forebyggelsen på området.

Afgrænsningen til kosmetik er ligeledes taget med i lovforslaget for at præcisere lovens anvendelsesområde. Langt de fleste kosmetikprodukter er ikke omfattet af fødevarerdefinitionen. De produkter, der kan være tvivl om, er typisk produkter som tandpasta, mundskyllevand, pastiller eller tyggegummi, der markedsføres med det formål at være tandrensende, modvirke dårlig ånde, give en bedre kropslugt (indtagelse af parfumepiller) og lignende. Sådanne formål og produkter ligger uden for en fødevarerlovs naturlige reguleringsområde og bør reguleres som kosmetik eller i det omfang, der er tale om midler til helbredelse eller forebyggelse af sygdomme eller sygdomssymptomer, som lægemidler.

Afgrænsningen mellem lægemidler og fødevarer har både før og efter levnedsmiddelovens vedtagelse i 1973 givet anledning til en del problemer. Principielt omfatter levnedsmiddeloven alle produkter, som ikke er omfattet af anden lovgivning, såsom lægemidler, kosmetik, tobak m. v. Dermed undgår man det gråzoneområde, der tidligere betød, at nogle produkter hverken var lægemidler eller fødevarer, og derfor ikke var underlagt regulering og kontrol. Problemet er, at der er ret strenge regler for godkendelse af lægemidler og de såkaldte naturlægemidler. Det betyder, at en del producenter og importører, som ikke kan eller ønsker (evt. af økonomiske grunde) at fremskaffe den nødvendige dokumentation for deres produkters virkninger og bivirkninger, vælger at markedsføre produkterne som fødevarer, d.v.s. helsekost. Det betyder, at man søger at sælge produkter, som er designet som lægemidler, som fødevarer, hvilket kan medføre, at sammenlignelige eller ens produkter både sælges som lægemidler og som fødevarer.

Bedømmelsen af produkternes egnethed som føde-